— Ի՞նչ, միտքդ դրած էիր թէ ես տուն պիտի դառնայի. ոչ երբեք. եթէ դու Յունաց սահմանները մնայիր՝ ես միտքս դրած էի պանդխտութեան ցուպը ձեռքս ուղեւորիլ, փնտրել զաւակս եւ այս սոսկալի անստուգութենեն ազատիլ:

— Լաւ՛, ինչ ճամփայ պիտի բռնէիր ազատելու համար աղջիկդ:

— Ապահունեաց երկիրը քննելէ վերջ միտքս Դուին երթալ էր, վասնզի հոն եղաւ գերեվաճառութիւնը, եւ պէտք եղած տեղեկութիւնքն առնելով մինչեւ Բաղդատ երթալ:

— Վաղը ուրեմն Ապահունեաց ճամփան կը բռնենք, հոն խոյզ եւ խնդիր ընելէ վերջ կուղեւորուինք Դուին, եւ այնտեղ կ'որոշենք թէ ինչ պէտք է ընել:

— Աստուած քեզ օրհնէ, Գուրգէն, եւ երջանիկ հայր ընէ զքեզ:

— Աստուած մեր բարի ձեռնարկութիւնն յաջողէ, այն ինձի մեծ վարձք է:

Ցատկեց ծերը, փաթթուեցաւ երիտասարդին վզին եւ երեսները պագաւ:

Երկրորդ օրը տասը ձիաւոր սպառազէնք ճամփայ կ'ելնէին դէպ Ապահունեաց երկիրը: Քաջ եւ արթուն մարդիկ էին այս մեր երկու իշխանաց հաւատարիմքը, ուստի իրենց պէտք եղած տեղեկութիւններ տրուի ցան թէ ինչ կերպ հետազօտութիւն պիտի ընէին եւ ինչ պիտի հարցնէին իւրաքանչիւր գիւղ եւ բերդ, ուր հասնէին. եւ այսպէս օրը հազիւ թէ երեք-չորս ժամ ճամփայ կ'ընէին, ծանր կ'երթային, որպէսզի իրենց փնտրածը, կարէնան գտնել: Միշտ կը ջանային այն բերդերն աւելի իջեւան ել, որոց տեարքը տաճիկ էին, եւ Վահրիճ, որ բերդապահ ծառայից բարեկամութիւն եւ ընտանութիւն կը ցցնէր՝ գրեթէ միշտ անօգուտ եւ ունայն լուրեր կը բերէր իշխանաց, որ երբեմն ծիծաղ նաեւ կը պատճառէին: